Václav Říha

Šípková Růženka

Text byl volně upraven v Městské knihovně v Praze podle pohádky Václava Říhy z díla Zvířátka a Petrovští.
Další pohádky naleznete online na www stránkách Městské knihovny v Praze: www.mlp.cz/pohadky.

Verze 1.0 z 8.12.2009.

V hlubokých lesích stál krásný zámek, kolem zámku krásný sad. V zámku žili král a královna. Jednoho krásného jarního dne si jim narodila holčička krásná jako kvíteček. Dali jí jméno Růženka. Jednou v noci se královna probudila a u kolébky spící dcerušky uviděla stát tři ženy v bílých plachetkách, v rukou jim hořely svíčky. Vyděšená královna ani vykřiknout nemohla, jen se tiše dívala. Ženy se sklonily nad kolébkou a ta první pravila: „Budeš krásná jako růžička a dobrá jako chléb." Druhá žena promluvila: „Budeš žít jako v růžích, dokud práci nepoznáš, pak se však vřeténkem píchneš a zemřeš." Třetí žena se sklonila nad kolébkou, děťátko políbila a věštbu napravila: „Až tě v růžích najde, koho, sama šťastna, šťastným učiníš, k životu se probudíš." Královně se zdálo, že sní. Skoro už vykřikla, ale svíčky najednou zhasly, bílé ženy v temnu zmizely. Královna rychle běžela ke králi a všechno mu pověděla. Měla takový strach o Růženku. Král hned druhý den rozkázal sebrat a zničit všechny kolovrátky i vřeténka. Růženka se nesměla o žádné píchnout. Tak Růženka rostla, stále si jen hrála a žádnou práci nikdy nepoznala. Princeznička z ní krásná vyrostla, všem lidem se líbila. Až jednoho dne, právě na své šestnácté narozeniny, hrála si v zahradě se zlatým míčem, který se zakutálel do keřů u staré věže. Růženka hledala marně svůj zlatý míč, bloudila houštím a našla tak ve staré věži malá dvířka. Byla zvědavá a dvířka pootevřela. Vyšla nahoru po točitých schůdcích. Až úplně nahoře, pod střechou, byla malá komůrka a tam seděla stařenka Běla a předla na kolovrátku. Nikdo ji už na hradě neznal, zapomněli na ni a ona sama na nikoho nedbala, stále jen předla a předla. Růženka nikdy kolovrátek neviděla, sedla si tedy ke stařence na stoličku a sledovala vřeténko. Jak jen rychle se točí. Růženka po něm sáhla a píchla se do prstu. Jak se do prstu píchla, hned se svezla na zem a usnula. A neusnula jenom Růženka. S ní usnul i celý zámek. Ani muška se nepohnula, ani voda netekla, ani ptáci nepoletovali, ani ryby neplavaly. Každý v zámku se zastavil a usnul právě na tom místě, kde zrovna byl. Nikde si nic ani nepohnulo. Jen šípkové růže v zahradě rostly a rostly až celý zámek zarostly. Kolem dokola hučely černé lesy a venku v polích lidé orali, sili, žali a sklízeli. Už jen staří lidé vzpomínali na krásnou princeznu Růženku a zámek ukrytý v šípkovém trní. Rozneslo se po kraji, po

všech dalekých, mocných, bohatých zemích, že kdesi hluboko v lesích spí nevídaně krásná princezna, zapomenutá ve zlatém zámku zarostlém šípkovými růžemi. V zámku nad kterým čas nemá žádnou moc. Přecházejí věky, střídá se syn za otce, ale tam kdesi v houštině spí princezna tak krásná, tak líbezná, stále stejná jako v okamžiku kdy usnula. Všichni princové, mocní vládcové, nosili obrázek té princezny na srdci. Všichni po ni toužili. Jezdili světem, ptali se lidí, hledali marně spící princeznu. Lidé o ní zpívali písničky, vyprávěli si příběhy, ale nikdo už nevěděl, kde spící zámek hledat.

Až jeden mocný princ, velký bojovník, našel si ve starých knihách, kde by zámek spící princezny mohl stát a vytáhl s velkým vojskem do toho kraje. Vojsko pálilo lesy, kácelo stromy, prosekávalo keře, dobývalo se černými hvozdy. Ale čím víc pálili a pustošili, tím hustší byl ten les a tím více bloudili a bloudili. Marně hledali, princeznu však nenašli a jenom celý ten kraj v poušť obrátili.

Po čase další princ, bohatý a mocný, zatoužil po krásné Růžence. Poslal posly široko daleko, všude rozdával zlato, sliboval hory doly tomu, kdo objeví šípkové houští a najde zlatý zámek. Lidé se hrnuli do kraje, prolézali lesy, procházeli horami, hledali všude, ale nadarmo. Ani bohatý princ Růženku nenalezl.

Jednou procházel těmi lesy mladý, veselý zpěvák Jan. Chodil od hradu k hradu, zpíval veselé písničky, pak se najedl a napil a zase šel dál. Nic neměl a nikomu nesloužil, po bohatství a slávě netoužil. Zašel do těch hlubokých lesů a bloudil jimi až docela zabloudil. Chodil dlouho a dlouho až ucítil vůni planých růží. Před ním se objevilo šípkové houští, obsypané růžovými kvítky. Jan vešel do těch keřů a začal si zpívat onu starou písničku o spící Růžence. Keře se jako kouzlem před ním začaly odklánět, splétaly se v růžové loubí a dovedly Jana až do zahrady krásného spícího zámku.

Jan vešel do zámku. Všude bylo ticho. V kuchyni stáli kuchaři u rožňů, ale netočili jimi, na schodech stáli nehnutě lokajové s mísami, v pokoji seděli hosté za stolem, skleničky v rukou, ale nepili, muzikanti nadýmali tváře, ale nehráli.

Jan procházel celým tím krásným zámkem. Nikde se nic ani nepohnulo. Vyšel do zahrady a tam konečně nalezl malá dvířka

vedoucí do věže. Vyběhl po točených schůdcích a tam uviděl stařenku Bělu jak stále přede na kolovrátku, vřeténko se točí a u nohou jí spí krásná dívka, princezna Růženka.

Jak se Jan na Růženku podíval, až se mu dech zastavil nad její krásou. Zdvihl ji k sobě, pohladil po zlatých vlasech a políbil ji na rty. Jak ji políbil, tak stařenka Běla zmizela jako pára a Růženka se probudila.

Jan s Růženkou vešli do zahrady, všude bylo najednou plno života. Šípkové keře jako kouzlem zmizely, slunce zase začalo svítit na zahradu i zámek, ptáci začali zpívat, rybky si ve vodě hrály a včelky na květech bzučely. V kuchyni zase kuchaři vařili, lokajové se rozběhli s mísami, v pokoji hosté zase jedli a pili a muzikanti jim k tomu vesele hráli.

Růženka a Jan přišli až ke králi a královně. Klekli před nimi a Růženka pravila: „Drazí rodičové, tady je můj milý Jan, který nás všechny vysvobodil z toho dlouhého zaklet.“

Rodiče plakali radostí a hned se začala slavit přeslavná svatba princezny Růženky a zpěváka Jana.

